

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 19.

Marts 1923.

Spredte Indtryk fra mit Klokkerat.

Hvad vi har taget os til paa Regensen i det nu hældende Klokkerat? Læst. Hvorfor ler De ad det, mine Herrer? Spørg Bladmanden, den ærværdige stud. teol. Aagaard! Han vil bekræfte det. Her er læst med en saadan Iver, at Aviserne ofte ikke har været til at finde. Naa—e, Aviser, siger De. Ja, og Tidsskrifter. Men saa sandelig ogsaa Studier. Den sultne Tid med den jernhaarde Konkurrence strækker lange, truende Fingre endog inden for Rødstensmuren og hvæser: »Læs, mine Venner, mens I kan det! Dygtiggør jer, mens I har Mulighed derfor! Thi I maa være dygtiggjorte, hvis I vil leve!«

Og det vil vi, en Del af os.

Men hvad Tiden ellers er gaaet med? Ja, hvad gik Tiden med, da *De* var her? Det er nemlig det samme — thi Regensen har været vor Bolig fra Slægt til Slægt, og fra Kommunitetet blev til, og Kong Christian dannede Regensen, ja, fra Fortid af og til Fremtid er den ens. Musicere, æsteticere, snakke. Drikke Kaffe paa Værelset, (o ve for Priserne paa Spiritus! — hinc illa aqua!), gaa ud at solde (?) sammen, spille lidt Kort. Drive Regenspolitik, beluxe hinanden, lave Sjov, hvor der er en Chance. Jamre over Embedsexamen, glemme den i Kammeraters Selskab, tage i Skoven eller gaa i Teatret med Kæresten, (thi saadan haves nu endog af de fleste Ikke-Teologer). Sige Uartigheder, spille Bordtennis, være vittig o. s. v.

Rodstenen til dette Halvaars Ulykke lagdes ved den ordinære Generalforsamling i September 1922, da Pips stiltfærdige og nette Klokker, stud. jur. Filius (ogsaa kaldet Staunstrup), nedlagde Kronen. Aftenen i Forvejen havde denne maalbevidste og toneangivende Forening henvendt sig til den uafhængige stud. teol. Kaj Munk 1 × 1 Kl. 1 og besvoret ham ved et timelangt Pressearbejde at lade sig opstille som Klokker. Manden havde ved en tidligere Skovtur lagt nogen Færdighed til at arrangere for Dagen, men besad ellers ingen, slet ingen

Kvalifikationen til at overtage Regensens ansvarsfuldeste Hædershverv. Den, der skriver disse Linier, var tilfældigvis til Stede og fraraadede det bestemt ud fra sit nære Kendskab til den opfordrede Person, i hvis Selskab jeg har anvendt flere Timer end i nogen andres, og som ofte har virket stærkt deprimerende paa min noget ømfindtlige Karakter. Munk lod sig dog trods alt overtale, og jeg maa sige, at han virkelig har overrasket som Klokker og vist sig i Besiddelse af Evner, som i hvert Fald jeg aldrig havde tiltroet ham. Alligevel har hans i repræsentativ Henseende ikke ubetinget heldige Skikkelse og Optræden, hans impulsive Natur, der gjorde, at man altid maatte holde sig i Kampstilling over for ham, saa man bogstavelig var nervøs, fordi man aldrig kunde vide, hvad det næste vilde blive, hans Lyst til egenmægtig Afgørelse, saa han kunde være næsten utaalelig at samarbejde med, hans Pointeren af Klokkerens over alt og alle (Privatmænd, Institutioner og Foreninger) staaende og bydende Myndighed, hans Mangel paa Følgerigtighed, saa han kunde sige et i Vester i Dag og i Morgen fortsætte det i Brøndbyøster, hans Mistro til andres Evner, saa han helst selv vilde overvaage alt og have Haand i Hanke med alt, hans dristige, ofte kyniske Satire, der med samme Respektløshed rettedes mod Provsten som mod Schrøder, og endelig hans svigtende Evne til at føje sig efter et Flertal og snidelig og i Mag dreje en Situation — alt dette har tilsammen givet en Klokker, hvem man trods hans ret heldige Haand til som før sagt at arrangere Fester og hans ejendommelige Form for Veltalenhed, vel at mærke, naar han var heldig — og det var ingenlunde altid — dog med Sindsro ser afløst til Marts af en saa fantasifuld, smidig og fornøjelig Mand som stud. med. Harald Okkels af samme Dynasti, det neocopensiske. Mens det saaledes er en Del, der kan udsættes paa Klokkeren, har de andre Embedsmænd til Gengæld nærmest været rene Væsen af Kategorien Elohim. Med ubøjelig Akkuratesse og minutiøs Korrekthed har stud. teol. Nøjgaard forvaltet Brugsforeningens mangeartede Arv, med evigt henklingende Grinen har den gemytlige og jævne stud. teol. Aagaard ladet sig rive med af Bladforeningens Orkaner af Aviser, dog modsat sig opgejlede Raab paa »La vie parisienne«, hvis letbenede Afklædningsagitationsnumre begæredes af en stor og lysten Klike, som dog myndigt vistes tilbage af den ved Teologvældet regerede Gaards højeste og dybt sædelige Embedsmænd, der endog strakte sig saa vidt, at de, da det fra Parisiennisternes Side hævdedes til Fordel for Bladens Anskaffelse, at halvt afklædte Damer dog virkelig ikke kunde skade voxne Menneskers Sjælefred, med Selvopofrelsens Redebonhed en Aften begav sig i Taliateateret, vendte tilbage og anskaffede — ikke »La vie«. Med Ihærdighed og Fasthed har den evigt Satyrmaske bærende stud. med. Knudsen, Lapmissionæren kaldet, vist Karlene Vejen fremad og opad mod Pligttroskab og Renlighed, og under stud. med. Reinholdt Nielsens kammerherrelige og generøse Haand er Laanekasseprotokollens Blade vendt med en Artighed og en Sirlighed, som unge Piger vilde synes var bedre Formaal værdige. Endog Arkivaren, Rafaelsengelen Buchwald, har indlagt sig udødelig Fortjeneste ved paa eengang at kunne føre

Uglens vildledte Besætning og bringe den fineste Orden tilveje i Arkivet og ved at kunne gøre det ene bedre end det andet.

Mens Embedsmændene saaledes gennemgaaende har været exemplariske, vil det være umuligt, anbelangende Provsten og Viceprovsten, at hævde noget andet om dem. Munk skal engang selv ved et Provsteæde have udtalt med en for ham ret overraskende Selverkendelse, at han ikke var nogen let Klokke at være Provst under, og saa sandt som dette er sagt, saa fint og dueligt har Provsten løst sin Opgave. Overalt, hvor Professor Fabricius øjnede noget godt og rigtigt i Klokkerens Synspunkter, støttede han ham med en Beredvillighed, en Forstaaelse og en Rundhaandethed, som han ikke vil glemme ham og Regensen alle Dage være sin Provst taknemmelig for, mens han paa den anden Side, hvor den noget fortumlede og paabusende Klokke var ved at løbe sig Stavere i Livet, greb ind og fik bragt alt i Orden med Overbærenhed, Skønsomhed og Kraft. — Og Viceprovsten har som sædvanlig altid og allevegne været alt andet end i Vejen, naar »alt andet« kun tages in bonam partem, saadan som det skal.

Hvad den nye Portner angaar — det er den Larsen, som fulgte efter den Frederiksen, der var gift med Fru Frederiksen, der var Regensens Portner — da er det svært at se rettere end, at de kaldende Myndigheder har været heldige i deres Valg. Den runde og tjenstvillige Mand og hans hjælpsomme og huslige Kone vil sikkert snart falde til paa Regensen og blive et uundværligt Led af den, velsete iblandt os saavel paa de rolige Eftermiddagverdage som ved de glasfjendske Gilder.

Men hvad er der nu *sket* paa Gaarden i det mona(r)chiske Klokkerat? O Alverden.

Først kaarede man altsaa Munk til Klokke, enstemmigt, og ventede saa paa, om der vilde vise sig noget. Og rigtigt — der kom Besøg af en engelsk Fodboldklub, der fandt sig i at høre Taler paa Engelsk af Provsten og en vis og paa sin Vis viis Strøbech, en meget prominent Viseforfatter, Artikelskriver og Regenstaler, der i dette Fald maatte gøre det ud for den sprogrædde Klokke. — Derefter havde den projektmageriske Satrap fundet paa at ville indføre nogle Slóbrokaftener, som jeg maaske en anden Gang kan komme til at fortælle om Gangen i, behøvede dertil Penge, hvilke en ekstraordinær Generalforsamling nægtede ham, hvorpaa han gik af i fnysende Vrede. Da ingen vilde fortsætte, maatte en ny ekstraordinær Generalforsamling tvangskonstituere ham i hans eget Embede, hvorefter han gennemførte en Slóbrokafte med den fhv. Excellence I. C. Christensen som Midtpunkt og 8 Dage derefter et knebelgodt Rusgilde fra 6 Aften til 4 Morgen, hvorpaa den konstituerede Klokke havende faaet Blod paa Tanden og stolt over sin Succes frejdigt meddelte i Protokollen, at han atter overtog sit Embede — værsgod, hva' beha'r? — og mødtes med hvinende Protestraab af d'Herrer Hjemmedøberen og A. Ibsen (jeg skal komme tilbage til disse to); da ingen tog *dem* til Følge, kunde »Klokkeren« altsaa raade videre, og det gjorde han, fik en ny og vellykket Slóbrokafte med Skuespiller Albert

Luther som Midtpunkt gennemført og høstede stor Lov for det af hans Bakklokke, stud. mag. Johs. P. Olsen (thi han danser ej selv), organiserede Julebal og senere Fastelavnsbal, ved hvilket Hr. Helge Rode uforligneligt læste nogle af sine beaandede Digte op. — Fastelavnsmandag genoplivede han de efter Siggende af Klokker Ørum skændigt afskaffede Løjer: Kaffe og Boller paa Salen, Uddeling af Masker, Katten af Tønden i Gaarden, Kongen køres i Hjulbør til Universitetet og afvælttes paa Trappen, dernæst til Rundetaarn, *trækkes* op; stort Optog af maskerede, *foran*: 2. Lurblæsere til *Hest!!!* Fotografering, Afslutning. Men inden dette var der sket noget nyt, katastrofalt, eruptionelt paa Kong Kristians gamle, røde Gaard: en ny Forening var dannet:

Skrap.

Heller ikke paa denne Forening kan jeg komme nøjere ind. Den er endnu i sine Fødselsveer, men tegner til at blive ualmindelig velskabt. Ogsaa dette tjener Klokkeren til liden Ære, at han sammen med Gamle og Pip har lagt den alle de Hindringer i Vejen, han evnede. Det er at ønske, at saavel han som den sørgeligt indskrumpede Gamle og den dog endnu livskraftige Pip snarest vil forstaa deres Fejlgreb og byde Skrap hjertelig velkommen i Regensforeningens Tal. Meget tyder da ogsaa paa, at en Mulighed for noget saadant nærmer sig, især hvad Klokkeren angaar, og Skrap har ogsaa ved Fastelavnsfesten f. Eks. vist en Energi og Emsighed, som lover et langt Liv. Blot den nu ikke rent tager Pippet fra Gaardens ærværdigste Forening!

Det prominenteste Medlem inden for Skrap er Hjemmedøberen, en fatal Fuldmaane, en stor Forhandler, en mægtig Parlamentariker, en robust Charmør. Naar han taler, tier Gaarden og smiler. Han er utrættelig i Aabenhjertighed og Intriger — bliver en stor Mand engang, men om til at sælge Heste eller styre Land og Rige, faar staa hen. — Og den prominenteste Uafhængige er Ibsen, A. Ibsen, Filolog. Denne lille Mand, der paa Grund af visse Sider i sin Natur aldrig vil blive Kirkeminister, er Regensens Stolthed og Adelsmærke. Hans afmaalte Gang, det sig med regelmæssige Mellemlum gentagne Pik med Stokken, naar den rammer Stenbroen, Ordene, der falder skarpe og knappe og med Vægt, den i beherskede Anfald udbydende Latter, giver Indtryk af en Personlighed, der er lige saa sikker i Græsk som paa sig selv. Han siger »De til de fleste, men ikke »Hr.«. Men han mener »Hr.«. Endelig maa omtales Gamlingen, stud. jur. Vestergaard, der har vist stor Opofrelse og Nidkærhed for Regensen. Han har hjulpet den forjagede og overtrætte Klokker, med hele den praktiske Side af Rusgildet, han har forlovet sig med den livsaligste Pige af Verden, blot for at kunne have en habil Primadonna at laane Regensen til Revyen, han har opstøvet den kildreste Punchopskrift til Soldet, saa dette af selvindlysende Grunde kunde høre op i meget god Tid i Mangel paa evnende Deltagere.

Hvad Regensianersamfundet angaar, da har det i dette Klokkerat været over for Regensen at ligne ved et uvist Oldtidssagn, der foredrages af en faamælt Skjald. Det vilde være meget at ønske, om det i denne ellefte Time lige som

den bekendte Hyrde hos Tercinian i hans »visiones« vilde drive Bukkene hen til Faarene for at kunne »beskue Parringens Lyst«.

Saa fattige som disse spredte Bemærkninger er, saa rigt er Livet herinde. Stands et Øjeblik en Nat i Gaarden: Lys siver ud gennem lukkede Skodder, Vinden suser sagte gennem Lindegrene, tause, store Stjerner paa en blaamørk Himmelmelder sølsom Tale om en fremmed Verden — evige er de, evige, som den Ungdom er evig, der tør stride med Tanker og føje dem under sig — der kan vexe varme Haandtryk og digte dybt og drømme smukt — der kan glemme alt for deres egen Ungdom og le og føre megen Sjov.

Regensen giver — og ingen, der ikke selv vil, giver den for lidt. Skuffer den, er det Ens egen Skyld. Regensen tager ogsaa — det kan ikke nægtes, Tid og Kraft og Interesse, tager den; men den giver det tilbage med rigelig Rente, om ikke strax, saa ude i Verden engang. Og alle ægte Sønner af den gamle røde Gaard, ved kun af eet og har kun een Bekendelse, naar de er kommen ud i Livet: Regensen var vor Ungdoms herligste Perle, er den fejreste Juvel i vore Minders Krans.

4de Gang d. 15. Februar 1923.

Kaj Munk,
Regensens Klokker 1922-23.

Der opførtes ved Rusgildet foruden den sædvanlige Revy et Skuespil »S'mænd et Offer«, skrevet af Klokkeren. Dette og Revyen + Soldesange, Kantate og en »Tredie Krønikers Bog«, en Skildring af den latterlige Forening X, der i sin Tid opstod og stillede det uhørte Krav, at der skulle være Orden i Regensens Regnskaber, og saa atter begrint sank i Natten, er samlet i en Bog »Rub og Stub«, hvoraf nogle Exemplarer à 4 Kr. endnu kan faas af gamle Regensianere ved personlig eller skriftlig Henvendelse til Klokkeren.

K. M.

Regensianerstaten.

(1895—1919).

Det Arbejde, som omtales i Efteraarsnummeret, en Samling Biografier af de sidste 25 Aars Regensianere, er nu vidt fremskredet. Meddelelsen om, at Jubilæumsfestlighederne skulde afholdes allerede i Slutningen af Juni, i Stedet for som antaget i September gjorde, at vi maatte sætte ekstra Fart paa, og vi er da ogsaa nu saa vidt, at vi har over 800 Biografier og ca. 700 Billeder samlede, men vi skulde jo højere op, og forhaabentlig vil et fornyet Fremstød skaffe os endnu en Del, inden Bogen om kort Tid gaar i Trykken.

Hele dette Arbejde har skaffet os megen Glæde. Naar vi samledes om en stor Bunke Breve og gav os til at hugge løs paa den, ventede der os altid nogle fornøjelige Timer. Altid var der gamle Kammerater, som sendte Hilsener med, ofte fra fjerne Lande; og hvad der næsten glædede os mest var, naar Mennesker, som vi slet ikke kendte, bragte os en Tak for Arbejdet. Ogsaa Billederne var af og til morsomme. Flere af de ældre har sendt Billeder af hele Familien, — Skade at ikke det hele kan medtages, det vilde virke oplivende og maaske tale bedre end Teksten. Undertiden kunde der jo komme en Skygge ogsaa. Vi fik forleden et Brev fra en Mand, som efter gentagen Opfordring sendte os Besvarelsen med den Bemærkning, at han forøvrigt ikke kunde forstaa, hvad Interesse det kunde have at samle Biografier af Mennesker, som »tilfældig engang havde boet under samme Tag«. Men en saadan Skygge bidrager jo kun til at fremhæve den Sympati, som ellers overalt er vist Arbejdet.

Det mest beklagelige er, at vi ikke kan faa alle med. Der er først og fremmest de halvandet Hundrede, som, skønt de har faaet to Opfordringer, endnu ikke har svaret. En Del af dem vil maaske ikke, men for de flestes Vedkommende er det sikkert kun Træghed. De burde betænke, at det ikke er for deres egen Skyld, de skal medtages, men af Hensyn til deres Kammerater. Imidlertid haaber vi stadig, at de en Dag skal faa saa megen Energi, at de sender os Besvarelsen. Vore egentlige Smertensbørn er en Gruppe paa et Hundrede Stykker, som vi slet ikke kan finde. Folk med saa almindelige Navne, at de ikke kan identificeres efter de almindelige Kilder eller som af anden Grund ikke er til at faa fat i. For saa vidt der blandt Regensianersamfundets Medlemmer skulde findes nogle, som endnu ikke har faaet tilsendt Spørgeskema, vil det lette os Arbejdet, hvis de selv vil melde sig. Forøvrigt haaber vi ved at henvende os til forskellige, som har tilbudt at stille deres særlige personalhistoriske Viden til Raadighed, at faa ogsaa denne Gruppe reduceret. Denne Rest, vi her har tilbage, er den vanskeligste, men paa den anden Side er det næsten en Sport at reducere den saa meget som muligt; og der er mere Glæde over een, som vi nu med stort Besvær finder end over de Snese, som vi i Begyndelsen fandt med Lethed.

Trods disse Vanskeligheder arbejder vi med Optimisme og haaber, at vi i hvert Fald skal faa samlet saa meget, at det kan være til Fornøjelse for gamle Regensianere.

Jubilæumsfestlighederne.

Ved Spilleaftenen paa Regensen Lørdag d. 7. ds. gav Formanden nogle Meddelelser om Planerne for Regensens 300 Aars Jubilæumsfest.

Jubilæumsdagen er fastsat til Lørdag den 30. Juni. Efter Planerne begynder Festen Kl. 3 paa *Universitetet*, hvor Regensprovsten, Professor Fabricius, taler. Efter Universitetsfesten samles forhenværende Regensianere til *en Middag*, hvor vides endnu ikke, medens de nuværende Regensianere bespises paa Universitetet. Hvorledes de to Parter derefter skal mødes, er endnu ikke afgjort, men Meningen er, at de samlet skal drage ind paa Regensen til *Aftenfesten i Regensgaarden*. Med denne ene Dag er Festlighederne dog ikke til Ende, *Lindeballet* indgaar som et Led deri, idet det afholdes om Søndagen (d. 1. Juli).

Ovenstaaende maa kun betragtes som en foreløbig Meddelelse, saasnart Programmet er endelig lagt, vil et nyt Nummer af »Regensen« blive udsendt med udførlige Oplysninger saavel om selve Festen som om de praktiske Ting som Anmeldelse af Deltagelse, Pris o. s. v.

Dette bedes »Regensen«s Læsere oplyse andre gamle Regensianere, der ikke er Medlemmer af Regensianersamsundet, om og opfordre dem til at indmelde sig, saaledes at de ogsaa faar Bladet tilsendt.

Indsamlingen til Regensianersamfundets Værelse paa Studentergaarden.

I November 1921 udsendte Regensianersamfundets Bestyrelse samit en særlig Komité en Opfordring til forhenværende Regensianere om at støtte en Indsamling med det Formaal at oprette et Værelse paa den nye Studentergaard paa Tagensvej. Denne Indsamling fortsættes stadig, og Bidrag modtages af Regensianersamfundets Kasserer, Overretssagfører Oluf Petersen, Herluf Trollesgade 16 A, København K.

Til at beklæde det betydningsfulde Embede som Regensens Klokker i indeværende Semester er valgt stud. med. *Harald Okkels*.

Før Jubilæet vil der foreligge en ny Udgave af Regenssangbogen, udarbejdet af Viceprovsten med Assistance af et Par Regensianere.

Generalforsamling.

Ordinær Generalforsamling i Regensianersamfundet afholdes Lørdag den 5. Maj d. A. Kl. 8 paa Regensen.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren fremlægger Regnskabet til Godkendelse.
3. Valg af Bestyrelse.
4. Valg af Revisorer.
5. Forslag fra Bestyrelsen.
6. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen serveres Smørrebrød, Øl og Snaps à 3 Kr., derefter eventuelt Kortspil.

For nylig har to gamle Regensianere erhvervet sig den medicinske Doktorgrad, nemlig:

Otto Erik Folkmar (1910—1913), der er Reservelæge ved Bispebjerg Hospital, og

Søren J. Christensen (1913—1916), der er Reservelæge ved Frederiksberg Hospital.

Til den syge Mediciner paa Vejlefjord Sanatorium er indkommet 325 Kr., for hvilke han har bedt mig bringe Bidragyderne hans oprigtige Tak. — Regnskabet ligger til Eftersyn i Arnold Busck's Boghandel.

Den ²¹/₁ 23.

O. Thune Jacobsen.

Saafernt De ikke allerede er Medlem af

Regensianersamfundet,

bør De snarest mulig indmelde Dem.

Formaalet er at samle forhenværende Regensianere til selskabelige Sammenkomster og paa andre Maader værne om de gamle Regensminder.

Kontingent: 4 Kr. aarlig.

Indmeldelser modtages af Samfundets Kasserer, Overretssagfører *Oluf Petersen*, Herluf Trollesgade 16 A, og af Boghandler *Arnold Busck*, Købmagergade 49.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.
Redigeret af Prokurist *Kristian Müller*, Røddinggade 9. Kbhvn. B. Telf. Vester 5279 x.